

Datum van
inontvangstneming

:

25/09/2015

Zaak C-453/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 augustus 2015

Verwijzende rechter:

Bundesgerichtshof (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 juli 2015

Verdachten:

A

B

BUNDESGERICHTSHOF

BESLISSING

[OMISSIS]

van 22 juli 2015

in de strafzaak

tegen

1.

2.

wegens medeplichtigheid aan belastingontduiking

andere partij in de procedure: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof
[OMISSIS]

[Or. 2]

De 1. Strafsenat des Bundesgerichtshofs (Eerste strafkamer van het Duitse federaal gerechtshof) heeft op 22 juli 2015 besloten als volgt:

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) verzocht om een prejudiciële beslissing over de hierna volgende vraag betreffende de uitlegging van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1, met rectificatie in PB L 335, blz. 60):

„Dient artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde aldus te worden uitgelegd dat het emissierecht als bedoeld in artikel 3, onder a), van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB L 275, blz. 32), om gedurende een bepaalde periode één ton kooldioxide-equivalent uit te stoten, dient te worden aangemerkt als een ‚soortgelijk recht’ in de zin van deze bepaling?”

2. De behandeling van de beroepen in „Revision” wordt in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de prejudiciële vraag geschorst.

[Or. 3]

Motivering:

- 1 Bij de 1. Strafsenat van het Bundesgerichtshof zijn door de verdachten en de Staatsanwaltschaft (Duits openbaar ministerie) beroepen in „Revision” ingesteld tegen een vonnis van het Landgericht Hamburg. Het Landgericht heeft de verdachten in twee gevallen telkens wegens medeplichtigheid aan belastingontduiking veroordeeld tot betaling van geldboeten; voor het overige zijn zij vrijgesproken.

I.

- 2 1. Aan de procedure in „Revision” liggen in wezen de volgende, door het Landgericht vastgestelde feiten ten grondslag:
- 3 a) Medeverdachte G. was de oprichter van een „btw-carrousel” die van april 2009 tot en met maart 2010 werd opgezet en gebruikt om btw in de handel in CO₂-emissierechten te ontduiken.

- 4 De in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde vennootschap E. GmbH (hierna: „E.”), die feitelijk werd gecontroleerd door G., verwierf vanaf april 2009 in het buitenland CO₂-emissierechten, en wel „zonder btw”. Deze emissierechten werden na korte tijd doorverkocht aan de eveneens door G. gecontroleerde vennootschap I. SA (hierna: „I.”), met zetel in Luxemburg; daartoe werden door I. als afnemer facturen in de vorm van creditnota’s aan E. met vermelding van Duitse btw uitgereikt. De emissierechten werden door I. doorverkocht aan de in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde vennootschap C. GmbH (hierna: „C.”), waarbij ook nu weer werd afgerekend door middel van facturen in de vorm van creditnota’s met vermelding van Duitse btw.

[Or. 4]

- 5 b) E., die als zogenaamde missing trader of ploffer betrokken was bij de „btw-carrousel”, gaf in haar voorlopige btw-aangiften voor het tweede, derde en vierde kwartaal van 2009 weliswaar de omzet uit de verkoop van de emissierechten aan I. op, maar om haar btw-schuld te verminderen, maakte zij aanspraak op aftrek van de voorbelasting uit fictieve facturen van zorgezegde binnenlandse leveranciers. Voor januari en maart 2010 diende zij geen voorlopige btw-aangiften meer in. Volgens de berekeningen van de Strafkammer is hierdoor in het voordeel E. een bedrag van in totaal 11 484 179,12 EUR aan btw te weinig betaald.
- 6 c) In de voorlopige btw-aangiften van I., die als zogenaamde buffer optrad, gaf medeverdachte G. als haar bestuurder voor april tot en met juli 2009, september 2009 tot en met januari 2010 en maart 2010 de aan C. verrichte diensten als belaste omzet op en trok daarbij de in de aan E. afgegeven creditnota’s vermelde btw ten onrechte als voorbelasting af. Volgens de berekeningen van het Landgericht is in voordeel van I. een bedrag van in totaal 10 667 491,10 EUR aan btw te weinig betaald.
- 7 d) De verdachten zijn werkzaam bij een groot belastingadvieskantoor dat sinds eind mei/begin juni 2009 als belastingadviseur van I. optreedt. I., die gevestigd was in Luxemburg, beschikte volgens het bestreden vonnis in de maanden april en mei 2009 niet over een vaste inrichting in de Bondsrepubliek Duitsland. Medeverdachte G., die had vernomen dat I. slechts Duitse btw kon vermelden wanneer zij in Duitsland over een vaste inrichting beschikte, won vanaf 27 mei 2009 het advies van de verdachten over de btw-situatie van I. in, met de vraag een kort rapport op te stellen. In dit rapport werd onder meer uiteengezet dat I. alleen dan Duitse btw kon vermelden en als voorbelasting kon aftrekken wanneer zij over een vaste inrichting in de Bondsrepubliek Duitsland **[Or. 5]** beschikte en de betreffende handelingen vanuit Duitsland werden verricht. Verder werd erop gewezen dat facturen die vóór de oprichting van een vaste inrichting in Duitsland met vermelding van Duitse btw waren opgesteld, dienden te worden gecorrigeerd.

- 8 Nadat aan de verdachten een geantidateerde huurovereenkomst voor kantoorruimte in de Bondsrepubliek Duitsland met ingang van 1 april 2009 was overhandigd, hebben zij voor I. voorlopige btw-aangiften voor april en mei 2009 opgesteld en deze op 12 augustus 2009 bij de bevoegde belastingdienst ingediend. Het ging om gecorrigeerde voorlopige btw-aangiften, nadat een andere belastingadviseur voor I. reeds zogenoemde Nullmeldungen (nihil-aangiften) had ingediend voordat op de verdachten een beroep werd gedaan. In de gecorrigeerde voorlopige btw-aangiften werd de btw die was vermeld in de aan E. afgegeven creditnota's ten bedrage van 147 519,80 EUR voor april 2009 en 1 146 788,70 EUR voor mei 2009 als voorbelasting afgetrokken.
- 9 De verdachten waren niet op de hoogte van de rol die I. binnen de „btw-carrousel” speelde. Naarmate zij advies over de btw-situatie van I. uitbrachten, achtten zij het evenwel „hoogst waarschijnlijk” dat I. gedurende april en mei 2009 niet over een vaste inrichting in Duitsland beschikte en daarom voor deze maanden noch Duitse btw mocht vermelden noch voorbelasting mocht afrekken. Dit hebben de verdachten door de vingers gezien en dus wetens en willens ermee ingestemd dat onjuiste voorlopige btw-aangiften werden ingediend.
- 10 2. Het Landgericht heeft het feit dat voor I. voor april en mei 2009 gecorrigeerde voorlopige omzetbelastingaangiften zijn opgesteld en ingediend, telkens aangemerkt als medeplichtigheid van de verdachten aan belastingontduiking, op grond dat de in de aan E. afgegeven creditnota's afzonderlijk vermelde btw-bedragen als voorbelasting waren afgetrokken. Aangezien I. niet beschikte over een Duitse **[Or. 6]** vaste inrichting, had zij niet het recht voorbelasting af te trekken, aldus het Landgericht.

11 3. [OMISSIS]

II.

- 12 De uitspraak op de beroepen in „Revision” van de verdachten en van de Staatsanwaltschaft hangt af van het antwoord op de prejudiciële vraag.
- 13 Of de verdachten naar Duits strafrecht wegens medeplichtigheid aan belastingontduiking (§ 370, lid 1, punt 1, AO [Abgabenordnung; Duits belastingwetboek], § 27, lid 1, StGB [Duits Strafwetboek]) een strafbaar feit hebben gepleegd, is afhankelijk van de vraag of zij bij de belastingdienst opzettelijk onjuiste voorlopige btw-aangiften hebben ingediend waarin ten onrechte de in creditnota's (facturen) vermelde voorbelasting over diensten van E. is afgetrokken. Aangezien de verdachten volgens de vaststellingen in het vonnis geen kennis hadden van de betrokkenheid van de ondernemingen E. en I. bij een „btw-carrousel”, was dit alleen dan het geval wanneer met betrekking tot de aan E. uitgereikte creditnota's geen voorbelasting mocht worden afgetrokken omdat daarin geen btw mocht worden vermeld. Voor facturen die zijn uitgereikt aan I., met zetel in Luxemburg en zonder vaste inrichting in de Bondsrepubliek

Duitsland, was dit echter alleen dan het geval wanneer de plaats van de overdracht van de emissierechten niet in de Bondsrepubliek Duitsland was gelegen. In dat geval was het E. alleen dan niet toegestaan om aan I. een factuur met vermelding van btw uit te reiken wanneer, overeenkomstig artikel 56, lid 1, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het [Or. 7] gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, de plaats van de dienst niet bij de dienstverrichter (E.), maar bij de dienstontvanger I. in Luxemburg was gelegen. Dit veronderstelt dat in 2009 voor emissierechten overeenkomstig artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112 de plaats van de dienst de plaats was waar de afnemer de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd. Dit hangt weer af van het antwoord op de prejudiciële vraag.

- 14 De uitlegging van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1, met rectificatie in PB L 335, blz. 60) is uitsluitend een zaak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof heeft deze vraag tot dusver nog niet beantwoord, waardoor geen sprake is van een „acte éclairé”. De uitlegging is ook niet zo evident dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan in de zin van een „acte clair” [zie, voor de voorwaarden van een dergelijke „acte clair”, arrest CIL-FIT (C-283/81, EU:C:1982:335)]. Meer bepaald:
- 15 1. Er is sprake van btw-ontduiking (§ 370, lid 1, AO) wanneer in voorlopige btw-aangiften ten onrechte voorbelasting wordt afgetrokken. Overeenkomstig § 15, lid 1, eerste zin, punt 1, eerste zin, UStG kan een ondernemer de wettelijk verschuldigde belasting over leveringen en overige diensten die door andere ondernemingen voor zijn onderneming zijn verricht, als voorbelasting aftrekken. Voor de uitoefening van het aftrekrecht is vereist dat de ondernemer beschikt over een overeenkomstig §§ 14 en 14a UStG opgestelde factuur. Als factuur wordt ook beschouwd een door de afnemer afgegeven creditnota, voor zover dit vooraf werd overeengekomen (§ 14, lid 2, tweede zin, UStG).
- 16 2. Aangezien de verdachten volgens de vaststellingen in het vonnis geen kennis hadden van de betrokkenheid van de ondernemingen E. en I. bij een „btw-carrousel”, kunnen zij niet worden geacht wegens medeplichtigheid aan belastingontduiking een strafbaar feit te hebben gepleegd op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, volgens welke de aftrek van voorbelasting dient te worden geweigerd, als [Or. 8] de belastingplichtige zelf belasting ontduikt of als hij wist of had moeten weten dat hij door zijn aankoop deelnam aan een transactie die onderdeel was van btw-ontduiking, en hij om die reden als deelnemer aan deze ontduiking moet worden beschouwd [zie arresten Kittel en Recolta Recycling e.a. (C-439/04, EU:C:2006:446) en Italmoda e.a. (C-131/13, EU:C:2014:2455)].

- 17 Voor het antwoord op de vraag of de verdachten wegens medeplichtigheid aan belastingontduiking een strafbaar feit hebben gepleegd en de beroepen in „Revision” kunnen slagen, is het derhalve beslissend te weten of de aftrek van de in de aan E. uitgereikte creditnota's vermelde voorbelasting over de overdracht van emissierechten ook was uitgesloten omdat I. geen vaste inrichting in de Bondsrepubliek Duitsland had en de plaats van de dienst derhalve de zetel van I. in Luxemburg was, waardoor de dienst in Duitsland niet belastbaar was.
- 18 3. Emissierechten zijn rechten in de zin van artikel 3, onder a), van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB L 275, blz. 32). Zij belichamen rechten in de zin van § 3, lid 4, TEHG (oud) (Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen – Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz [Duitse wet inzake de handel in broeikasgasemissierechten] van 8 juli 2004, BGBl. I, 1578 in de versie van 7 augustus 2007, BGBl. I, 1788, 1804) en daarmee het recht om telkens één ton kooldioxide-equivalent in een bepaalde periode uit te stoten. De bevoegde instantie houdt een emissiehandelsregister bij in de vorm van een elektronische databank. Daarin wordt voor elke verantwoordelijke persoon in de zin van § 3, lid 7, eerste zin, TEHG (oud), dat wil zeggen voor elke natuurlijke en rechtspersoon die rechtstreeks over een activiteit in de zin van deze wet kan beslissen **[Or. 9]** en daarbij de economische risico's van de activiteit draagt – in de regel de exploitant van een installatie – een account aangemaakt waarin de uitgifte, het bezit, de overdracht en de afgifte van rechten worden geregistreerd [§14, lid 1, eerste zin, en lid 2, eerste zin, TEHG (oud)]. Ook elke andere natuurlijke of rechtspersoon kan een dergelijk account aanvragen [§ 14, lid 2, derde zin, TEHG (oud)].
- 19 Op grond van § 6, lid 3, TEHG (oud) zijn de rechten overdraagbaar. De overdracht geschiedt overeenkomstig § 16, lid 1, eerste zin, TEHG (oud) door overeenstemming en inschrijving op het account van de ontvanger in het emissiehandelsregister. De inschrijving vindt plaats doordat de verkoper de voor het account verantwoordelijke instantie verzoekt om rechten van zijn account over te dragen aan het account van de ontvanger [§ 16, lid 1, tweede zin, TEHG (oud)]. Voor zover een recht is ingeschreven voor een bepaalde persoon, wordt de inhoud van het register geacht juist te zijn [§16, lid 2, eerste zin, TEHG (oud)]. Dit geldt alleen dan niet wanneer de onjuistheid bij de afnemer van uitgegeven rechten op het moment van uitgifte bekend was [§ 16, lid 2, TEHG (oud)].
- 20 4. Bij de overdracht van een emissierecht gaat het om de overdracht van een recht en dus om een overige dienst in de zin van § 3, lid 9, UStG.
- 21 Volgens de tot en met 31 december 2009 geldende versie van het Umsatzsteuergesetz [hierna: [UStG] (oud)] wordt een overige dienst in beginsel verricht vanuit de plaats waar de onderneming haar bedrijf uitoefent [§ 3a, lid 1,

UStG (oud)]. Daarentegen worden in gevallen waarin de afnemer een onderneming is, de in § 3a, lid 4, UStG (oud) genoemde overige diensten daar verricht waar de afnemer zijn bedrijf uitoefent [§ 3a, lid 3, eerste zin, UStG (oud)]. Wordt de overige dienst verricht ten behoeve van de vaste inrichting van een onderneming, dan is daarentegen de plaats van de vaste inrichting doorslaggevend [§ 3a, lid 3, tweede zin, UStG (oud)].

[Or. 10]

- 22 De onder § 3a, lid 4, UStG (oud) vallende diensten omvatten overeenkomstig § 3a, lid 4, punt 1, UStG (oud) de verlening, overdracht en uitoefening van octrooien, auteursrechten, merkrechten en soortgelijke rechten. Deze bepaling berust op artikel 56, lid 1, onder a), van de ten tijde van de feiten geldende versie van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde. Daarin is onder meer bepaald voor gevallen waarin de dienstontvanger in een andere lidstaat gevestigd is dan de dienstverrichter, dat de plaats van de dienst bestaande in de overdracht en het verlenen van auteursrechten, octrooien, licentierechten, fabrieks- en handelsmerken en andere soortgelijke rechten de plaats is waar de ontvanger de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd waarvoor de dienst is verricht, of bij gebreke van een dergelijke zetel of vaste inrichting, zijn woonplaats of zijn gebruikelijke verblijfplaats. Overeenkomstig artikel 7 van verordening (EG) nr. 1777/2005 van 17 oktober 2005 houdende vaststelling van maatregelen ter uitvoering van richtlijn 77/388/EEG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 288, blz. 1) staat de toewijzing aan in de Europese Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen van televisie-uitzendrechten ten aanzien van voetbalwedstrijden door in een derde land gevestigde lichamen gelijk aan de genoemde immateriële rechten.
- 23 5. Of de handel in rechten (emissierechten) de overdracht van een „soortgelijk recht” in de zin van artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG vormt, is niet zo evident dat deze uitlegging in de zin van een „acte clair” redelijkerwijs geen ruimte voor twijfels laat.
- 24 a) De opvatting dat het in een emissierecht belichaamde recht een soortgelijk recht in de zin van § 3a, lid 4, punt 1, UStG (oud) en daarmee ook in de zin van artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG is, stemt evenwel overeen met de in de Bondsrepubliek Duitsland tot dusver geldende eensgezinde opvatting in de **[Or. 11]** rechtsleer [OMISSIS], bij de belastingdiensten [OMISSIS] en in de rechtspraak [OMISSIS].
- 25 Van doorslaggevend belang voor de kwalificatie als soortgelijk recht in de zin van § 3a, lid 4, punt 1, UStG (oud) kan zijn dat de positie van de houder van het recht en zijn exclusief gebruiksrecht worden veiliggesteld doordat de houder van het betrokken recht steeds aan de hand van het emissiehandelsregister te identificeren

is [§14 TEHG (oud)] en zo de garantie bestaat dat hij het hem toekomende recht kan gebruiken of exploiteren.

- 26 b) Hiertegen voert de verdediging van de verdachten [OMISSIS] aan dat de regeling inzake de bepaling van de plaats van de dienst in de verschillende btw-richtlijnen niet is onderbouwd met nauwkeurig omschreven begrippen. Bovendien wijst de verdediging erop dat punt 1 van bijlage B bij artikel 6, lid 2, van de Tweede Richtlijn (67/228/EEG) van de Raad van 11 april 1967 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting, structuur en wijze van toepassing van het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 71, blz. 1303), waarin het begrip „soortgelijke rechten” wordt gebruikt, mede ziet op de verlening van licenties voor daarin bedoelde rechten. Een verlening van licenties is bij emissierechten echter niet mogelijk. Bovendien heeft een „soortgelijk recht” betrekking op de daarvoor genoemde rechten die alle industriële-eigendomsrechten zijn en immateriële eigendom in ruimere zin betreffen. Hiertoe behoren evenwel niet de emissierechten, aldus de verdediging.

[Or. 12]

- 27 c) De Senat is niettemin de opvatting toegedaan dat emissierechten „soortgelijk” zijn aan de in artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG uitdrukkelijk genoemde rechten in de zin van deze bepaling.
- 28 aa) Taalkundig betekent het woord „soortgelijk” „in bepaalde kenmerken overeenstemmend” respectievelijk „vergelijkbaar met het genoemde” (zie Duden-Online, versie van 22 juli 2015). Voorwaarde voor een kwalificatie als „soortgelijk recht” in de zin van § 3a, lid 4, punt 1, UStG (oud) is derhalve een inhoudelijke vergelijkbaarheid met de daarin genoemde immateriële rechten.
- 29 bb) Inhoudelijk worden de in § 3a, lid 4, punt 1, UStG (oud) en ook in artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG uitdrukkelijk genoemde rechten gekenmerkt door het feit dat door de wetgever aan de houder van het recht een absoluut recht is verleend, in die zin dat hij beschikt over de exclusieve bevoegdheid om het betrokken recht te gebruiken, te exploiteren en derden daarvan uit te sluiten [OMISSIS]. Een dergelijke bevoegdheid bestaat in ieder geval voor het (gebruiks-)modelrecht [OMISSIS], het publicatierecht [OMISSIS] alsmede het portretrecht [OMISSIS] [OMISSIS].
- 30 In de Duitse rechtspraak is bovendien algemeen erkend dat ook rechten die niet van rechtswege als absolute rechten zijn opgevat, vergelijkbaar kunnen zijn met de genoemde industriële-eigendomsrechten doordat de exclusiviteit van het gebruik en de exploitatie ervan afdwingbaar is door verbintenisrechtelijke of andere aanspraken [OMISSIS].
- 31 cc) Naar de opvatting van de Senat bestaat ook bij emissierechten een dergelijke inhoudelijke vergelijkbaarheid met de in richtlijn 2006/112/EG

uitdrukkelijk genoemde rechten. Bij deze rechten is immers gewaarborgd dat de overige dienst die bestaat uit de overdracht van het exclusieve gebruiks- en exploitatierecht aan de ontvanger [OMISSIS], wordt belast op de plaats van waaruit het gebruik of de exploitatie van het recht plaatsvindt („beginsel van de plaats van ontvangst respectievelijk het land van bestemming”).

- 32 Voor zover de verdediging aanvoert dat een recht op grond van het Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz (TEHG) andere personen niet kan verhinderen broeikasgassen uit te stoten, kan dit argument niet eraan in de weg staan dat emissierechten als „soortgelijk recht” in de zin van artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG worden aangemerkt. Alleen degene die beschikt over dit recht, is immers gerechtigd, één ton kooldioxide-equivalent gedurende een bepaalde periode uit te stoten [§ 3, lid 4, eerste zin, TEHG (oud)]. Wie niet beschikt over een emissierecht en desondanks broeikasgassen uitstoot, valt onder het sanctiemechanisme van § 18 TEHG [OMISSIS].
- 33 d) Gelet op het feit dat in de richtlijn niet nader is toegelicht welk regelgevend doel werd beoogd met de keuze van de in artikel 56, lid 1, onder a), van richtlijn 2006/112/EG uitdrukkelijk genoemde rechten, is de uitlegging van het in deze bepaling gebruikte begrip „soortgelijk recht” niet zo evident dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan en geen gevaar bestaat voor uiteenlopende rechtspraak binnen de Europese Unie [zie in dit verband arrest **[Or. 14]** CIL-FIT (C-283/81, E:C:1982:335)]. Voor de uitspraak op de bij het Bundesgerichtshof aanhangige beroepen in „Revision” is derhalve uitlegging van het begrip „soortgelijk recht” in deze bepaling vereist.

III.

- 34 De Senat verzoekt dat het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 53, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie bij voorrang wordt behandeld. De prejudiciële vraag is relevant voor de uitspraak in een aanhangige strafprocedure, waarvoor in het bijzonder het uit artikel 6, lid 1, EVRM voortvloeiende recht van de verdachten geldt dat over de gegrondheid van de tegen hen ingestelde vervolging binnen een redelijke termijn wordt beslist. Bovendien wordt de verdachten ten laste gelegd dat zij de strafbare feiten in het kader van de uitoefening van hun beroep en met schending van hun beroepsplichten als belastingadviseurs hebben gepleegd, waardoor de aanhangige strafprocedure ook aanzienlijke gevolgen heeft voor de uitoefening van hun beroep.

[Or. 15]

- 35 Verder verzoekt de Senat het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 95, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie om de verdachten in het hoofdgeding te anonimiseren.

[OMISSIS]